

Țărmul de amurg

Daniel Vișan-Dimitriu

A plâns doar o lacrimă cerul
Pe dalele vechiului burg,
dar ea îmi purta giuvaerul
din toamna-n culori de amurg

Era ca o raclă închisă,
ca un prețios chihlimbar,
purtând o ființă promisă
chiar mie să-mi vină în dar.

Am prins-o în brațe flămânde
și crusta din juru-i am spart
cu zbateri de suflet crescânde
în grija de cer s-o despart.

Eu sunt pentru ea libertate
și liniște-n anii ce curg
spre țărmul acela ce poate
da toamnei culori de amurg.